

[Finansministeren]

en fornuftig og god omlægning, hvor DA og LO er blevet enige om at ændre på selve sygedagpengesystemet, f.eks. også at forkorte varighedperioden for udbetalte sygedagpenge mod til gengæld at ændre og opprioritere revalideringen, som socialministeren allerede har fremsat forslag om. Det mener jeg er et godt eksempel på et område, hvor man foretager mekanismeændringer – det er oven i købet i enighed med organisationerne – hvor man bruger nogle af pengene til at forfølge mål om at gøre passive aktive i form af en opprioritering af revalideringen. Derfor håber jeg også, at CD vil vise sig at være positiv over for dette forslag.

Hr. Bakholt spurgte, om regeringen var parat til at ville midlerne i forhold til de mange smukke udtalelser om uddannelse – der var en vis parallelitet over til hr. Kaj Poulsen – og jeg vil sige, at både når det drejer sig om hr. Bakholt's spørgsmål om uddannelse, og når det drejer sig om hr. Kaj Poulsen's spørgsmål om arbejdsmarkedspolitikken og dette at undgå flaskehalsproblemer, har vi jo her det klare eksempel på, at planen må ses i sammenhæng med finanslovsforslaget, for der er jo i planen lagt op til, som statsministeren også udtrykte det i åbningstalen, over de næste fem år at etablere 30.000 nye pladser i voksenuddannelserne. Så når det ikke er med i finanslovsforslaget, er det ikke, fordi regeringen ikke vil noget, men altså fordi det ligger i plandelen, og det er gentaget i statsministerens åbningstale.

Det er naturligvis væsentligt – for her at svare mere konkret på hr. Kaj Poulsen's spørgsmål – at få dette igangsat for at undgå begyndende flaksehalsproblemer. Jeg deler den opfattelse, at man, hvis det ikke bliver opprioriteret, måske i løbet af få måneder kan komme i den situation, at der i en række virksomheder ikke kan fremskaffes den nødvendige arbejdskraft. Derfor er dette spørgsmål afgørende og ikke bare flotte bemærkninger, men her må planen ses i sammenhæng med finanslovsforslaget.

Jeg er enig med hr. Nyrup Rasmussen i, at vejen frem til en løsning af vore økonomiske problemer er vækst i den private sektor, og det er klart, at et væsentligt instrument her er forbedring af konkurrenceevnen, og her er der virkelig tale om det lange, seje træk.

Det er også klart, at man gennem erhvervsstøtteordningerne kan stimulere en fornuftig udvikling. Men regeringen lægger vægt på at

forbedre virksomhedernes vilkår først og fremmest gennem sænkning af virksomhedernes skattebyrde. Vi tror ikke på, at man løser problemerne bare ved at øge tilskuddene, uanset om det er landbrug, industri eller fiskeri, det drejer sig om. Vi tror ikke på det, vi tror, at det, der er dynamisk virkende, er en sænkning af erhvervsskattebyrden for virksomhederne.

I den forbindelse har jeg den opfattelse, at Socialdemokratiet og regeringen i virkeligheden er meget tæt på hinanden, idet Socialdemokratiet jo også i »Gang i 90'erne« har foreslået, at skatteprocenten for virksomhederne skal nedsættes. Det tror jeg vi kan finde en fornuftig løsning på.

Der er her, kan man sige, nogle forskelligheder i vor principielle opfattelse af, hvor meget der skal være af erhvervsordninger kontra erhvervsskattelettelser, idet regeringen først og fremmest prioriterer erhvervsskattelettelserne højt, men ikke derfor mener, at erhvervsstøtteordningerne ikke er meget væsentlige.

Nu nævnte hr. Nyrup Rasmussen forskellen i budgetudviklingen mellem Landbrugsministeriet og Industriministeriet. I den anledning vil jeg gerne for en ordens skyld gøre opmærksom på, at når tallet fra Landbrugsministeriet ser ud til at vokse ret meget fra 1989 til 1990, er der en teknisk forklaring herpå, nemlig at der jo i Folketinget er gennemført et lovforslag om omlægning af støtten til konsulenter. Det medfører, at der er fem kvartaler – og dermed bliver 1990 et ganske særligt år for landbruget – i 1990, hvad angår udbetaling af denne støtte, så det er selvfølgelig et overgangsproblem, og derfor skal man ikke lægge nogen som helst prioritering ind i dette. Det er et teknisk problem.

Hvad angår industriministerens forskellige støtteordninger, synes jeg også, det er vigtigt at hæfte sig ved – og det kom hr. Nyrup Rasmussen måske lidt let hen over – at beløbet til eksportfremme vokser fra 284 i 1989 til 380 i 1990. Men der sker selvfølgelig en række omprioriteringer, og der er nogle områder, hvor budgettallene falder, og det hænger sammen med, at vi naturligvis lægger vægt på, at pengene bliver anvendt på den bedst mulige måde, men der er dog inden for industriministerens ramme eksempelvis skaffet midler til det nye netværksprogram – det program, som jeg mener tilgodeser netop det tema, hr. Nyrup Rasmussen var inde på, nemlig at der er mange små virksomhe-